

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **České dráhy, a. s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222/12, Praha, zastoupená Mgr. Martinem Kramářem, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. 3. 2024, č. j. 65 Af 25/2023-82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 25 350 Kč k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Martina Kramáře, LL. M., a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně uzavřela s Regionální radou regionu soudržnosti Střední Morava (dále též „poskytovatel dotace“ či „správce daně“) tři veřejnoprávní smlouvy, jejichž předmětem bylo poskytnutí *ex post* dotace na nákup drážních vozidel v Olomouckém a Zlínském kraji. Žalobkyně byla povinna při nákupu drážních vozidel postupovat podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Žalobkyně v únoru, resp. v březnu 2011 uzavřela kupní smlouvy s vybranými dodavateli. Následně uzavřela s těmito dodavateli dodatky k uzavřeným

smlouvám, na jejichž základě nebyla oprávněna inkasovat smluvní pokutu za dobu, po kterou budou tato vozidla využívána žalobkyní ve zkušebním provozu s cestujícími.

[2] Ve věci provedl jak auditní orgán Ministerstva financí, tak i poskytovatel dotace jakožto správce daně, u žalobkyně kontrolu projektu. Správce daně dospěl k závěru, že se žalobkyně jako zadavatel veřejné zakázky dopustila porušení § 6 spolu s § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Pochybení spočívalo v uzavření dodatků (č. 1 a 4) ke kupním smlouvám ze dne 15. 2. 2011 15/EMU240/60049845/2011 a ze dne 17. 3. 2011, č. 31/DMU120/60050072/2011, (dále jen „kupní smlouvy“), s vybranými uchazeči ŠKODA VAGONKA a. s. a Pojazdy Szynowe PESA Bydgoszcz SA Holding. Uzavřením dodatku č. 1 a č. 4 došlo ke změně zadávacích podmínek pro uplatnění smluvní pokuty za prodlení s dodávkou, čímž došlo ke změně ekonomické rovnováhy ve prospěch vybraného uchazeče. Provedenou změnu považoval za podstatnou a nepřípustnou. Za uvedené porušení rozpočtové kázně stanovil žalobkyni podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 25 % ze způsobilých výdajů jednotlivých veřejných zakázek. Proti jednotlivým platebním výměrům brojila žalobkyně odvoláními.

- Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2023, č. j. MF-15574/2016/1203-16 (dále též „napadené rozhodnutí 1“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a byl potvrzen platební výměr poskytovatele dotace ze dne 29. 2. 2016, č. j. OKN-PRK 31/2014 (dále též „platební výměr 1“), kterým byl žalobkyni uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 43 185 000 Kč. Žalobkyně, jakožto příjemce dotace, uzavřela s poskytovatelem dotace dne 18. 3. 2014 smlouvu o poskytnutí dotace z jeho rozpočtových prostředků č. ÚRR D-2011/0123/OKP (dále též „smlouva o poskytnutí dotace 1“) na realizaci projektu č. CZ.1.12/1. 2. 00/18.01255, „*Moderní železniční vozidla pro Olomoucký kraj*“ (dále též „projekt 1“). V rámci tohoto projektu byla v otevřeném zadávacím řízení realizována nadlimitní veřejná zakázka na dodávky s názvem „Dodávka 15 ks třívozových elektrických jednotek“. Podle čl. 2 smlouvy o poskytnutí dotace měla být dotace poskytnuta při splnění všech podmínek smlouvy a jejích příloh ve výši 40 % celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše však 172 872 000 Kč.
- Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 8. 2023, č. j. MF-17658/2017/1203-9 (dále též „napadené rozhodnutí 2“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a byl potvrzen platební výměr poskytovatele dotace ze dne 17. 2. 2017, č. j. OKN-PRK 52/2015 (dále též „platební výměr 2“), kterým byl žalobkyni uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 25 649 690 Kč. Žalobkyně, jakožto příjemce dotace, uzavřela s poskytovatelem dotace dne 27. 9. 2011 smlouvu o poskytnutí dotace z jeho rozpočtových prostředků č. ÚRR D-2011/0126/OKP (dále též „smlouva o poskytnutí dotace 2“) na realizaci projektu č. CZ.1.12/1. 2. 00/28.01256, „*Moderní železniční vozidla pro Zlínský kraj*“ (dále též „projekt 2“). V rámci tohoto projektu byla v otevřeném zadávacím řízení realizována nadlimitní veřejná zakázka na dodávky s názvem „Dodávka 31 ks dvouvozových motorových jednotek“. Podle čl. 2 smlouvy o poskytnutí dotace měla být dotace poskytnuta při splnění všech

pokračování

podmínek smlouvy a jejích příloh ve výši 40 % celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše však 102 774 758,40 Kč.

- Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č. j. MF-17659/2017/1203-8 (dále též „napadené rozhodnutí 3“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a byl potvrzen platební výměr poskytovatele dotace ze dne 17. 2. 2017, č. j. OKN-PRK 50/2015 (dále též „platební výměr 3“), kterým byl žalobkyni uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 12 824 845 Kč. Žalobkyně, jakožto příjemce dotace, uzavřela s poskytovatelem dotace dne 8. 4. 2013 smlouvu o poskytnutí dotace z jeho rozpočtových prostředků č. ÚRR D-2013/0003/OKP (dále též „smlouva o poskytnutí dotace 3“) na realizaci projektu č. CZ.1.12/1. 2. 00/28.01415, „*Moderní železniční vozidla pro Zlínský kraj II*“ (dále též „projekt 3“). V rámci tohoto projektu byla v otevřeném zadávacím řízení realizována nadlimitní veřejná zakázka na dodávky s názvem „Dodávka 31 ks dvouvozových motorových jednotek“. Podle čl. 2 smlouvy o poskytnutí dotace měla být dotace poskytnuta při splnění všech podmínek smlouvy a jejích příloh ve výši 40 % celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše však 51 314 714,88 Kč.

[3] V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přešla ke dni 1. 1. 2022 působnost žalovaného Ministerstva financí na Odvolací finanční ředitelství. Následně dne 20. 6. 2023 nabyl účinnosti zákon č. 151/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, čímž přešla působnost zpět na Ministerstvo financí, jako účastníka řízení, který dokončí řízení o kasační stížnosti.

II.

[4] Proti napadeným rozhodnutím žalovaného brojila žalobkyně žalobami, ve kterých zpochybnila, že by se dopustila porušení rozpočtové kázně v souvislosti s uzavřením dodatků. Primárně nesouhlasila s tím, že by uzavření dodatku č. 1 a č. 4 ke kupním smlouvám představovalo podstatnou změnu smlouvy, resp. že by vytýkané pochybení mohlo mít povahu nesrovnalosti, porušení rozpočtové kázně či jiného porušení podmínek poskytnutí dotace dle smlouvy o poskytnutí dotace. Namítla rovněž nepřiměřenost uloženého odvodu.

[5] Krajský soud v rozsudku výrokem I. věci vedené pod sp. zn. 65 Af 25/2023, 65 Af 37/2023 a 65 Af 38/2023 spojil ke společnému projednání, a to pod sp. zn. 65 Af 25/2023. Výrokem II. žalobám vyhověl a napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Neučinil tak však k námitkám žalobkyně, nýbrž z důvodu prekluze práva správce daně uložit odvod za porušení rozpočtové kázně. Při hodnocení prekluze práva správce daně uložit odvod vycházel z nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „nařízení č. 2988/95“). Čl. 3 nařízení č. 2988/95 v sobě obsahuje úpravu prekluzivních lhůt, pokud jde o zahájení řízení o vrácení poskytnuté dotace, lhůtu pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci, jakož i lhůtu pro výkon rozhodnutí

o povinnosti vrátit dotaci. Právní úprava prekluzivních lhůt je upravena v daném nařízení komplexně. Dále uvedl, že prekluzivní lhůta počíná plynout od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti. Za okamžik, kdy došlo k nesrovnalosti, považoval okamžik porušení dotačních podmínek (kdy byl či případně mohl být poškozen rozpočet EU), resp. uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, pokud k němu dojde později. Dodal, že lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci je absolutní hranicí, ve které musí správní orgány o povinnosti vrátit dotaci rozhodnout. Přestože mohou členské státy v souladu s čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 uplatňovat delší lhůty, nelze lhůtu upravenou v § 22 zákona o rozpočtových pravidlech považovat za lhůtu stanovenou odlišně od uvedeného nařízení. Zákon o rozpočtových pravidlech v tomto ohledu neobsahuje komplexní úpravu prekluzivních lhůt, jímž je pravidlo dvojnásobku prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o vrácení dotace. Z uvedeného důvodu vycházel z prekluzivních lhůt uvedených v nařízení č. 2988/95.

[6] Podle krajského soudu není pochyb o tom, že prostředky poskytnuté žalobkyni jako dotace, pocházely z rozpočtu EU a porušení rozpočtové kázně, resp. vznik nesrovnalosti byl správními orgány spatřován v tom, že žalobkyně uzavřela s vybranými dodavateli dodatky k uzavřeným smlouvám. Při posuzování prekluze práva vycházel z okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, resp. uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, pokud k němu dojde později. Těmito bylo uzavření dodatku ze dne 17. 9. 2012 u napadeného rozhodnutí č. j. MF-17658/2017/1203-9, ze dne 9. 8. 2023, uzavření dodatku ze dne 12. 6. 2012 u napadeného rozhodnutí č. j. MF-15574/2016/1203-16, ze dne 31. 10. 2023 a uzavření smlouvy o poskytnutí dotace ze dne 8. 4. 2013 u napadeného rozhodnutí č. j. MF-17659/2017/1203-8, ze dne 7. 11. 2023. Pokud jde o lhůtu k zahájení řízení, uvedl, že byla ve všech případech dodržena. U lhůty pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci však uzavřel, že nebyla dodržena ani v jednom případě. V případě napadeného rozhodnutí 2 prekluzivní lhůta uplynula dne 17. 9. 2020, avšak rozhodnutí bylo vydáno až dne 9. 8. 2023. V případě napadeného rozhodnutí 1 uplynula prekluzivní lhůta pro vydání dne 12. 6. 2020, avšak rozhodnutí bylo vydáno až dne 31. 10. 2023. V případě napadeného rozhodnutí 3 prekluzivní lhůta uplynula dne 8. 4. 2021, avšak rozhodnutí bylo vydáno až dne 7. 11. 2023. Závěrem dodal, že i kdyby bylo možné desetiletou lhůtu upravenou v § 22 v zákoně o rozpočtových pravidlech považovat za lhůtu, kterou hodlal český zákonodárce prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci ve smyslu čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec nařízení č. 2988/95, nemělo by to na závěr o prekluzi žádný vliv, neboť je lhůtu nutné počítat od porušení dotačních podmínek. Dodal, že § 41 s. ř. s. nemá vliv na běh prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci, neboť jde o lhůtu absolutní a nepřekročitelnou s výjimkou případů zahájení trestního stíhání.

III.

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Předně navrhl postoupení věci k rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. z důvodu nejednotnosti judikatury napříč jednotlivými senáty. Jednoznačné řešení plynutí prekluzivní lhůty je nezbytné pro další řízení, neboť teprve poté je namístě se zabývat dalšími věcnými či procesními

pokračování

námítkami. Závěry rozsudku krajského soudu považoval za překvapivé, a proto současně navrhl předložení předběžné otázky SDEU.

[8] Dále stěžovatel namítal nesprávné právní posouzení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Byl přesvědčen, že v projednávané věci nemělo být aplikováno nařízení č. 2988/95, jelikož pochybením příjemce dotace došlo v první řadě k dopadu na státní rozpočet ČR, nikoliv přímo na rozpočet EU. Prostředky z rozpočtu EU na projekty v oblasti politiky soudržnosti jsou v ČR zásadně předfinancovány z prostředků státního fondu a až následně po provedených kontrolách jsou uskutečněné výdaje refundovány jednotlivým poskytovatelům dotací. Pokud by tedy nedošlo k vyžádání prostředků z EU, nemohlo by se hovořit ani o ohrožení rozpočtu EU. K tomu namítal, že vnitrostátní úprava, ač nestanovuje jednotlivé lhůty pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí, obsahuje jednu absolutní lhůtu pro vydání rozhodnutí. Jedná se o zákonnou národní objektivní prekluzivní lhůtu, tj. v souladu s nařízením č. 2988/95. Lhůta pro zahájení řízení je pak implicitně obsažena v prekluzivní desetileté lhůtě. Vnitrostátní lhůtu považoval za komplexní.

[9] K okamžiku vzniku nesrovnalosti, resp. počátku běhu prekluzivních lhůt uvedl, že krajský soud nesprávně ztotožňuje pojem „*porušení rozpočtové kázně*“ a „*nesrovnalost*“. K nesrovnalosti totiž může dojít i na jiné úrovni finančního toku než u příjemce dotace. Porušení rozpočtové kázně se naopak může dopustit pouze příjemce dotace. Byl přesvědčen, že k nesrovnalosti může dojít nejdříve v okamžiku připsání finančních prostředků na účet příjemce dotace. Považoval za vyloučené, aby k porušení či ohrožení prostředků EU mohlo dojít před proplacením dotace, která byla předfinancována ze státního rozpočtu. Určení počátku běhu prekluzivních lhůt podle unijní úpravy již k okamžiku vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace, resp. uzavření dodatku ke kupní smlouvě, aniž by došlo k jejímu proplacení, považoval za nesprávné. V této souvislosti upozornil na to, že pokud by ve věci mělo být aplikováno nařízení č. 2988/95, bylo by nutné zkoumat, kdy došlo k dokončení jednání, které se kvalifikuje jako nesrovnalost pokračující, resp. opakovaná (rozhodnutí SDEU ve věci C-465/10 ze dne 21. 12. 2011, *Ministre de l'Intérieur*). V případech, kdy příjemce porušil pravidla pro zadávání veřejné zakázky s cílem realizovat dotovanou akci, přetrvává poškození unijního rozpočtu během celé doby provádění smlouvy protiprávně uzavřené mezi příjemcem dotace a dodavatelem plnění z veřejné zakázky. V tomto smyslu se jedná o „*pokračující nesrovnalost*“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce první věty nařízení č. 2988/95. V souladu s tímto ustanovením počíná promlčecí, resp. prekluzivní, lhůta pro zpětné vymáhání dotace neoprávněně vyplacené příjemci běžet až dnem, kdy došlo k zániku nesrovnalosti, tj. dnem, kdy bylo dovršeno plnění smlouvy o protiprávně zadané zakázce. Též by bylo nutné zkoumat, zda nenastaly další okolnosti, které by představovaly překážku pro ukončení běhu prekluzivní lhůty.

[10] Stěžovatel také namítal nesprávné posouzení otázky, zda mohou členské státy přistoupit k uplatnění delší lhůty pro vydání rozhodnutí, aniž by současně uplatňovaly delší lhůtu pro zahájení řízení či jiný okamžik zahájení. Nařízení č. 2988/95 takovou možnost připouští. V dané věci sice nedošlo vnitrostátní úpravou k prodloužení lhůty pro zahájení řízení (tato není vnitrostátními předpisy upravena), nicméně v § 22 odst. 13 zákona o rozpočtových pravidlech došlo ke stanovení delší prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí. Vnitrostátní úpravu považoval za souladnou s unijním nařízením. Pokud tedy národní zákonodárce využil oprávnění dané nařízením a stanovil delší lhůtu u jedné či u více

dotčených prekluzivních lhůt, je třeba primárně aplikovat delší lhůty podle národní úpravy. Unijní právo nebrání tomu, aby lhůta pro rozhodnutí ve věci byla na národní úrovni stanovena jinak než jako dvojnásobek na národní úrovni stanovené lhůty pro zahájení řízení.

IV.

[11] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že je nepochybné, že dotace byla poskytnuta z prostředků EU (z Evropského fondu pro regionální rozvoj). Z tohoto důvodu bylo povinností krajského soudu posoudit možnou prekluzi práva správce daně uložit odvod za porušení rozpočtové kázně ve světle nařízení č. 2988/95. Nemohou obstát tvrzení stěžovatele, že prostředky nepocházejí ze zdrojů EU. Považovala za neakceptovatelné, aby správci daně vedli celé roky šetření a řízení na základě evropských předpisů vztahujících se na operační programy EU, a poté stěžovatel zpochybňoval evropský původ dotace. Dodala, že správnost závěru krajského soudu ohledně evropského původu prostředků, a tedy i aplikace nařízení č. 2988/2005 podporuje též judikatura Nejvyššího správního soudu. Závěr o prekluzi práva uložit odvod za porušení rozpočtové kázně považovala za správný a řádně odůvodněný. Za nesrovnalost je dle nařízení č. 2988/95 považováno porušení dotačních podmínek, kterým byl či případně mohl být poškozen rozpočet EU. Okamžikem, kdy došlo k nesrovnalosti, je třeba rozumět okamžik porušení dotačních podmínek (zde uzavření sporných dodatků), resp. uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, pokud k němu došlo později. Nemůže obstát ani tvrzení, že prekluzivní lhůta začíná běžet až v okamžiku vyplacení dotačních prostředků. Krajský soud rozhodl správně, pokud počátek prekluzivní lhůty odvíjel od pozdějšího z těchto okamžiků. Dodala, že prekluzivní lhůta představuje maximální možnou dobu, ve které lze odvod pravomocně stanovit. Lhůtu nepřerušují žádné úkony s výjimkou trestního řízení. Byla přesvědčena, že rozhodnutí o vrácení dotace bude prekludováno nejpozději v den, kdy uplyne doba rovnající se dvojnásobku lhůty pro zahájení řízení. Z uvedených důvodů nelze aplikovat vnitrostátní úpravu a o odvodu muselo být rozhodnuto do osmi let od vzniku nesrovnalosti, což zde nenastalo. Napadená rozhodnutí byla vydána po uplynutí prekluzivních lhůt. Neshledala důvod pro předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu ani položení předběžné otázky SDEU.

V.

[12] V následujícím podání stěžovatel uvedl, že trvá na všech svých dosavadních tvrzeních. Nesouhlasil s žalobkyní, že okamžikem přiznání konečné výhody je uzavření veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace. V ní dochází pouze ke sjednání podmínek, za nichž bude dotace poskytnuta. Částka poskytované dotace může být ze strany příjemce dotace nárokována pouze v případě, že bude schopen celou tuto přiznanou částku použít k pokrytí uskutečněných způsobilých výdajů. V projednávaném případě žalobkyně do okamžiku proplacení dotace nakládala pouze s vlastními prostředky, proto v okamžiku uzavření veřejnoprávní smlouvy nemohlo dojít k poškození rozpočtu EU a vzniku nesrovnalosti. K té mohlo dojít nejdříve proplacením nezpůsobilých výdajů z poskytované dotace. Prekluzivní lhůta tak začala běžet až k okamžiku ukončení pokračující nesrovnalosti.

[13] Žalobkyně ve vyjádření k podání stěžovatele uvedla, že nesouhlasí se závěrem o pokračující nesrovnalosti vyplývající z rozhodnutí SDEU ve věci *Ministre de l'Intérieur*, závěry tam uvedené nejsou na projednávanou věc aplikovatelné, neboť se jednalo o zcela

pokračování

odlišnou situaci. Naopak jsou aplikovatelné závěry Nejvyššího správního soudu, dle nichž se jedná o nesrovnalost jednorázovou. Pokud by se rozhodující soud zamýšlel odchýlit od své dosavadní praxe byl by povinen předložit věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. K tomu dodala, že i kdyby byl závěr o pokračující nesrovnalosti shledán jako správný, prekluzivní lhůta by tak jak tak uplynula. V případě napadeného rozhodnutí 1 byla faktura za dodání poslední jednotky uhrazena dne 21. 2. 2014. Osmiletá prekluzivní lhůta by tak v případě pokračující nesrovnalosti uplynula dne 21. 2. 2022. Rozhodnutí stěžovatele o odvodu však bylo vydáno až dne 31. 10. 2023. V případě napadeného rozhodnutí 2 a 3 byla faktura za poslední jednotku uhrazena taktéž dne 21. 2. 2014. Osmiletá prekluzivní lhůta by tak v případě pokračující nesrovnalosti uplynula též dne 21. 2. 2022. Rozhodnutí stěžovatele o odvodu však bylo vydáno až dne 9. 8. 2023 a dne 7. 11. 2023. Z uvedeného vyplývá, že napadená rozhodnutí byla vydána až po uplynutí prekluzivní lhůty.

[14] Stěžovatel navrhl přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. do rozhodnutí o předběžné otázce předložené SDEU usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024-52. Nejvyšší správní soud žalobkyni zaslal na vědomí usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024-52, o předložení předběžné otázky SDEU ve věci aplikace Nařízení č. 2988/95. Žalobkyně v reakci na danou informaci sdělila, že trvá na tom, že ve zde řešené věci mají být aplikovány prekluzivní lhůty podle nařízení č. 2988/95, a že všechny klíčové otázky již v minulosti byly vyřešeny v judikatuře SDEU i Nejvyššího správního soudu. Měla za to, že pokud by Nejvyšší správní soud měl v úmyslu vyčkat do rozhodnutí o předběžné otázce, bylo by na místě, aby soud položil SDEU totožné předběžné otázky i v tomto řízení, a to pro účely spojeného řízení.

VI.

[15] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 4. 2025, č. j. 7 Afs 75/2024-80, přerušil řízení o kasační stížnosti do doby, než SDEU rozhodne o předběžných otázkách. Desátý senát Nejvyššího správního soudu totiž usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024-52, řízení ve skutkově obdobné věci přerušil a položil Soudnímu dvoru EU k rozhodnutí předběžné otázky týkající se aplikace nařízení č. 2988/95, resp. délky prekluzivních lhůt.

[16] První senát SDEU rozhodl o předložených předběžných otázkách rozsudkem ze dne 27. 11. 2025, ve věci C-539/24, *Mikroregion Porta Bohemica*, čímž odpadl důvod pro přerušení řízení o kasační stížnosti. Usnesením ze dne 26. 2. 2026, č. j. 7 Afs 75/2024-89, Nejvyšší správní soud vyslovil, že se v řízení pokračuje, a vyzval žalovaného k podání případného vyjádření k dopadům závěrů rozsudku SDEU na nyní posuzovanou věc. Žalobkyně se k závěrům rozsudku vyjádřila již dne 20. 2. 2026.

[17] Žalobkyně ve svém vyjádření setrvala na dosavadních tvrzeních. Rozhodnutí SDEU potvrdilo závěr o aplikaci prekluzivní lhůty dle nařízení č. 2988/95. Byť nesouhlasí s konceptem pokračující nesrovnalosti, i za této koncepce prekluzivní lhůta pro vydání rozhodnutí ve všech třech případech uplynula. Napadená rozhodnutí tedy byla vydána po uplynutí prekluzivní lhůty. Setrvala na názoru, že nedošlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty, neboť se jedná o lhůtu absolutní.

[18] Stejně tak stěžovatel ve svém vyjádření setrval na dosavadním tvrzení o pokračující/opakující nesrovnalosti v kontextu rozsudku SDEU ve věci *Ministre de l'Interieur*. V projednávané věci žalobkyně porušila zásady transparentnosti a rovného zacházení stanovené v § 6 zákona o veřejných zakázkách, čímž porušila smlouvu o dotaci. Toto porušení trvalo po celou dobu následného provádění kupní smlouvy, neboť narušení volného pohybu služeb způsobené porušením ustanovení Směrnice Rady 92/50/EHS ze dne 18. 6. 1992, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby (dále též „směrnice č. 92/50“) přetrvává během celé doby provádění smluv uzavřených v rozporu s touto směrnicí a porušení nelze následně zhojit. Lhůta pro rozhodnutí o uložení odvodu začala běžet až dnem, kdy nesrovnalost skončila, resp. dovršením plnění, kterým je zaplacení celé kupní ceny z kupních smluv. Měl za to, že v posuzovaném případě prekluzivní lhůta uplynout nemohla. Dále uvedl, že došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty s ohledem na vydání auditní zprávy, platebního výměru, upomínky nebo výzvy k zaplacení.

VII.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Předmětem kasačního řízení je otázka, zda došlo k prekluzi práva orgánů finanční správy vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně.

[20] Nejprve je ke kasační námitce navozující pochybnost, zda lze v projednávané věci vůbec aplikovat nařízení č. 2988/95, neboť pochybením příjemce dotace došlo k dopadu na státní rozpočet a nikoli na rozpočet EU, třeba v souladu s názorem krajského soudu (odst. 20 rozsudku) poukázat na znění jednotlivých smluv o poskytnutí dotace (zřetelně např. čl. 15 odst. 1, kde se neplnění některé z podmínek uzavřené smlouvy považuje za možnou nesrovnalost ve smyslu přímo použitelných právních předpisů EU, zejména nařízení č. 2988/95) i na skutečnost, že byla provedena kontrola na základě nařízení č. 1083/2006 a rovněž na odůvodnění platebních výměrů výslovně uvádějících, že část poskytnutých prostředků pochází z evropské dotace (str. 8 platebního výměru ze dne 29. 2. 2016, č. j. OKN-PRK 31/2014).

[21] Lhůta k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně je ve vnitrostátní právní úpravě stanovena v § 22 odst. 13 zákona o rozpočtových pravidlech, dle kterého platí, že odvod za porušení rozpočtové kázně lze uložit do 10 let počítaných od 1. 1. roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.

[22] Naproti tomu unijní právní úprava obsahuje lhůtu k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně v nařízení č. 2988/95. Podle čl. 288 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie je nařízení Evropské unie přímo aplikovatelným právním předpisem, který má obecnou působnost, je závazné a přímo použitelné ve všech členských státech, a musí mu tedy ustoupit taková ustanovení vnitrostátního právního předpisu, která jsou s ním v rozporu (srov. rozsudek ze dne 9. 3. 1978, ve věci C-106/77, *Simmenthal*, bod 14).

pokračování

[23] Podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 platí, že lhůta k zahájení řízení o odvodu, tj. slovy nařízení *promlčecí doba pro zahájení stíhání, činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti* uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.

V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování.

Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno (důraz přidán soudem).

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoli čl. 3 nařízení č. 2988/95 označuje lhůty jako lhůty promlčecí, ze znění citovaného ustanovení, jakož i z jeho teleologického výkladu vyplývá, že jde o lhůty prekluzivní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 4/2021-66, ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58, a obdobně též stanovisko generálního advokáta Manuela Campos Sánches-Bordony ze dne 8. 9. 2016 ve věci C-584/15, *Glencore Céréales France*). K otázce běhu a délky prekluzivní lhůty podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, v případě vzniku nesrovnalostí, které mohou poškodit zájmy EU, se vyjádřil SDEU v nedávném rozsudku ve věci *Mikroregion Porta Bohemica*.

[25] SDEU dospěl mj. k závěru, že pro posouzení prekluze práva uložit odvod za porušení rozpočtové kázně je nutné vycházet ze lhůt uvedených v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, neboť česká právní úprava nestanovuje lhůtu pro zahájení řízení ve věci uložení odvodu, a proto nelze aplikovat samostatně upravenou desetiletou lhůtu k uložení tohoto odvodu. Čl. 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec nařízení č. 2988/95 je totiž nutno vykládat v tom smyslu, že „členský stát, který nevyužil oprávnění stanovit delší promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání, než je čtyřletá lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, nemůže pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, stanovit absolutní promlčecí lhůtu, která by byla delší než dvojnásobek této čtyřleté lhůty.“ Čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 pak musí být vykládán v tom smyslu, že „brání tomu, aby členský stát stanovil počátek běhu absolutní promlčecí lhůty pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za vzniklou nesrovnalost, na první den kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž k této nesrovnalosti došlo. Tato lhůta začíná podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení v každém případě běžet ode dne, kdy k nesrovnalosti došlo, nebo v případě opakované nebo pokračující nesrovnalosti ode dne, kdy tato nesrovnalost skončila.“ Při absenci vnitrostátní úpravy se proto ve smyslu čl. 3 odst. 1 pododst. 1 nařízení č. 2988/95 uplatní osmiletá prekluzivní lhůta jakožto dvojnásobek délky čtyřleté lhůty pro zahájení řízení. S ohledem na podobnost úpravy tohoto institutu lze závěry plynoucí z tohoto rozsudku aplikovat i v nyní projednávané věci týkající se zákona o rozpočtových pravidlech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2026, č. j. 3 Afs 10/2024-105).

[26] Rozhodným okamžikem pro začátek běhu lhůty dle nařízení č. 2988/95 je den, kdy *došlo k nesrovnalosti*, resp. kdy *pokračující nebo opakovaná nesrovnalost skončila*, a nikoli, jak stanoví česká vnitrostátní úprava, první kalendářní den *roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně* (bod 32 rozsudku ve věci *Mikroregion Porta Bohemica*). S ohledem na aplikační přednost nařízení před vnitrostátním právem je tedy třeba počátek běhu prekluzivní lhůty odvíjet od okamžiku, kdy došlo k porušení unijních či vnitrostátních předpisů přispívajících k zajištění řádného řízení projektů financovaných z unijních finančních rozpočtů a kumulativně došlo k ohrožení či poškození rozpočtu (rozsudek SDEU ze dne 6. 10. 2015, ve věci C-59/14, *Ernst Kollmer*, body 24 a 32). Pro závěr o nesrovnalosti ve smyslu nařízení č. 2988/95 přitom postačí pouhá potencialita poškození unijního rozpočtu, tzn. ke vzniku nesrovnalosti není třeba, aby byly příjemci dotace dotační prostředky vyplaceny, neboť stačí, pokud mu byly přiznány (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 4 Afs 52/2023-85). V tomto ohledu se proto unijní výklad pojmu nesrovnalost odlišuje od výkladu vnitrostátní právní úpravy, dle kterého ke vzniku porušení rozpočtové kázně vyžaduje vedle přiznání i vyplacení dotace (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48).

[27] Při posuzování, zda došlo k prekluzi práva pro uložení odvodu, je nutno předně určit, zda je daná nesrovnalost jednorázová, pokračující či opakovaná. U pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí totiž nezačíná prekluzivní lhůta běžet od okamžiku, kdy k nesrovnalosti došlo, ale až ode dne, k němuž daná nesrovnalost skončila. Nesrovnalost lze označit za pokračující nebo opakovanou ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95, pokud se jí dopustí hospodářský subjekt, jenž těží hospodářské výhody ze souboru podobných operací, kterými se porušuje stejné ustanovení práva Společenství (srov. rozsudek SDEU ze dne 11. 1. 2007, ve věci C-279/05, *Vonk Dairy Products BV*, bod 41). Mezi takovými nesrovnalostmi musí být kromě typové podobnosti také časové pojitko. V tomto ohledu judikatura SDEU požaduje pouze to, aby doba mezi jednotlivými nesrovnalostmi nepřesahovala promlčecí dobu stanovenou v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci, tedy čtyřletý rozestup. Z hlediska prekluzivní lhůty pak tyto operace tvoří jednu a tutéž pokračující nebo opakovanou nesrovnalost. Prekluzivní lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 v druhém pododstavci počíná běžet až ode dne, kdy tato celá nesrovnalost skončila. Jinými slovy, počíná běžet až od uskutečnění poslední operace, která v rámci opakované nebo pokračující nesrovnalosti nastane (rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2015, C-52/14, *Pfeifer & Langen*, body 62–74).

[28] V nyní projednávané věci byla žalobkyně jakožto příjemce dotací shledána vinnou z porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek při uzavírání smluv na akce hrazené z unijního rozpočtu, které se projevovalo po celou dobu plnění jednotlivých smluv a mohlo ovlivňovat hospodárnost vynakládání prostředků z unijního rozpočtu. Porušením pravidel při zadávání veřejných zakázek (podle směrnice Rady 92/50/EHS o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby) se SDEU zabýval ve věci *Ministre de l'Intérieur*. V uvedeném rozsudku SDEU konstatoval, že porušení unijních pravidel při realizaci dotované akce, které poškozuje, resp. může poškodit unijní rozpočet, „*přetrvává během celé doby provádění smlouvy protiprávně uzavřené mezi poskytovatelem služeb a příjemcem této dotace, takže taková nesrovnalost musí být považována za „pokračující nesrovnalost“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95*“. V nyní projednávané věci se proto jedná o nesrovnalost pokračující, neboť trvala po celou dobu následného provádění

pokračování

jednotlivých smluv (k totožnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 19. 6. 2024, č. j. 3 Afs 248/2023-135, či ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58). Spornou nesrovnalost zde představují žalobkyní podané neoprávněné žádosti o platbu (neoprávněné nárokování proplacení výdajů).

[29] V projednávané věci pak tedy zůstává sporné, kdy v případě porušení, které má povahu pokračující nesrovnalosti, počala běžet prekluzivní lhůta. Jak již Nejvyšší správní soud výše vysvětlil, lhůta pro rozhodnutí o uložení odvodu ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 začala běžet až dnem, kdy *nesrovnalost* skončila. Tímto dnem je podle rozsudku SDEU ve věci *Ministre de l'Intérieur* ten den, kdy bylo „dovršeno plnění“ kupní smlouvy. K tomu dojde buď dodáním kupní smlouvou sjednaného zboží nebo úplným zaplacením kupní ceny, a to podle toho, který moment nastane později (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2026, č. j. 3 Afs 10/2024-105, ke stejným závěrům v obdobných věcech dospěl soud také např. v rozsudcích ze dne 15. 4. 2026, č. j. 9 Afs 146/2024-51, ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58, či ze dne 31. 3. 2025, č. j. 2 Afs 7/2025-45). Nesrovnalost tedy trvá po celou dobu provádění kupní smlouvy. Z uvedeného se podává, že prekluzivní lhůta počíná běžet až od uskutečnění poslední operace, která v rámci opakované nebo pokračující nesrovnalosti nastane (srov. též rozsudek č. j. 2 Afs 4/2024-58, bod 33). Rozhodující v tomto směru tedy není, zda stěžovatelka žádala o úhradu výdajů *ex post* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2026, č. j. 7 Afs 111/2025-92). Kasační soud v této souvislosti dodává, že s ohledem na vázanost výkladem unijních předpisů ze strany SDEU neobstojí přístup k počítání počátku běhu prekluzivních lhůt, který je obsažen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2026, č. j. 1 Afs 138/2025-78, jenž považuje porušení unijních předpisů při uzavírání smlouvy na dotovanou akci za jednorázovou nesrovnalost a odvíjí počátek běhu prekluzivních lhůt od uzavření smlouvy, resp. dodatku ke smlouvě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58).

[30] Nejvyšší správní soud proto nemohl přisvědčit tvrzení žalobkyně, že se v nyní projednávané věci jedná o nesrovnalost jednorázovou, ukončenou nejpozději uzavřením smlouvy o poskytnutí dotace nebo předmětných dodatků, dovozovaný zejména z rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 4 Afs 52/2023. Ačkoliv nyní rozhodující senát nezpochybňuje závěry z něj plynoucí, na nyní projednávanou věc nejsou s ohledem na skutkové odlišnosti přílehlavé. K tomuto závěru ostatně dospěl již dříve třetí senát zdejšího soudu, a to v rozsudku ze dne 10. 4. 2026, č. j. 3 Afs 10/2024-105. Nejedná se proto o odklon od ustálené judikatury, na základě čehož by byl dle § 17 s. ř. s. nyní rozhodující senát povinen předložit věc rozšířenému senátu, a tento přístup nenaplnuje ani znaky porušení práva na zákonného soudce či jiných ústavně zaručených práv.

[31] Optikou výše uvedených východisek se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, kdy nastal okamžik *dovršení smlouvy* o dodávce zboží, neboť v tento okamžik nesrovnalost skončila. Na základě obsahu spisu Nejvyšší správní soud dovodil, že tímto okamžikem je v nyní projednávaném případě úplné zaplacení kupní ceny, neboť tímto okamžikem bylo plnění kupní smlouvy zcela dovršeno. Současně zanikly veškeré právní i ekonomické účinky spojené s protiprávně nastavenými smluvními podmínkami vyplývajících z dodatků č. 1 a č. 4, které mohly ovlivňovat hospodárnost vynakládání prostředků z unijního rozpočtu. Z výpisu bankovního účtu vyplývá, že uhrazení celé kupní ceny dodavateli ŠKODA

VAGONKA a. s., tj. k dovršení plnění z kupní smlouvy, došlo dne 21. 2. 2014. Z výpisu ze systému SAP (System Analysis Program Development) vyplývá, že uhrazení celé kupní ceny dodavateli Pojazdy Szynowe PESA Bydgoszcz SA Holding, tj. k dovršení plnění z kupní smlouvy, došlo dne 21. 2. 2014. Na uvedeném nic nemění, že ke konečnému vyplacení dotace (ukončení neoprávněného čerpání hospodářské výhody) došlo v obou případech až *ex post*.

[32] Dnem 21. 2. 2014 tak začala běžet prekluzivní lhůta dle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95. Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že k zahájení řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, tj. slovy nařízení č. 2988/95 k zahájení stíhání, došlo zahájením daňového řízení, k čemuž došlo v případě napadeného rozhodnutí 1 přípisem ze dne 14. 4. 2015, který byl žalobkyni doručen téhož dne. V případě napadeného rozhodnutí 2 došlo k zahájení řízení přípisem ze dne 26. 2. 2016, který byl žalobkyni doručen dne 3. 3. 2016. V případě napadeného rozhodnutí 3 pak došlo k zahájení řízení přípisem ze dne 26. 2. 2016, který byl žalobkyni doručen dne 3. 3. 2016. Čtyřletá prekluzivní lhůta k zahájení řízení byla ve všech případech zachována.

[33] Dnem 21. 2. 2014 započala běžet též osmiletá lhůta pro vydání rozhodnutí podle čl. 3 odst. 1 čtvrtého pododstavce nařízení č. 2988/95. Podle ustálené judikatury SDEU se jedná o lhůtu absolutní, která nemůže být žádnými úkony přerušena (potvrzeno i rozsudkem SDEU ve věci *Mikroregion Porta Bohemica*, bod 20). K jejímu dodržení musí být rozhodnutí orgánu finanční správy v právní moci, jelikož vydání nepravomocného rozhodnutí by nutně muselo být v souladu s čl. 3 odst. 1 třetím pododstavcem nařízení č. 2988/95 úkonem, který její běh přeruší a lhůta začne běžet znovu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58). V uvedené lhůtě však k vydání pravomocného rozhodnutí nedošlo. Ze spisu totiž vyplývá, že v případě napadeného rozhodnutí 1 byla faktura za dodání poslední jednotky uhrazena dne 21. 2. 2014. Osmiletá prekluzivní lhůta ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 pro vydání rozhodnutí uplynula dne 21. 2. 2022. Rozhodnutí stěžovatele o odvodu však bylo vydáno až dne 31. 10. 2023. V případě napadeného rozhodnutí 2 a 3 byla poslední jednotka uhrazena taktéž dne 21. 2. 2014. Osmiletá prekluzivní lhůta uplynula rovněž dne 21. 2. 2022. Rozhodnutí stěžovatele o odvodu však byla vydána až dne 9. 8. 2023 a dne 7. 11. 2023. Z uvedeného vyplývá, že všechna napadená rozhodnutí byla vydána až po uplynutí prekluzivní lhůty.

[34] Z výše uvedeného je zřejmé, že byt byla dodržena prekluzivní lhůta pro zahájení řízení o uložení odvodu, tak prekluzivní lhůta k uložení samotného odvodu uplynula před vydáním napadených rozhodnutí. Byť krajský soud při rozhodování odlišně určil počátek běhu prekluzivních lhůt, neměla tato skutečnost vliv na správný závěr o prekluzi práva pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Změna koncepce z jednorázového charakteru nesrovnalosti na pokračující nesrovnalost nemá vliv na výrok ani závěry kasační stížností napadeného rozsudku. Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil všechna předcházející rozhodnutí finančních orgánů pro prekluzi práva uložit odvod za porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uzavírá, že odvod za porušení rozpočtové kázně byl žalobkyni uložen až po uplynutí prekluzivních lhůt.

[35] Nejvyšší správní soud se nezabýval tím, zda došlo k přerušení běhu lhůty, či nikoliv. I kdyby totiž došlo k přerušení lhůty pro zahájení řízení, nic to nemění na skutečnosti, že

pokračování

osmiletá lhůta pro vydání rozhodnutí o uložení odvodu podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 je lhůtou absolutní, která nemůže být přerušena, což brání tomu, aby promlčení stíhání nesrovnalosti mohlo být donekonečna oddalováno opakovanými úkony způsobujícími přerušování (srov. např. rozsudek SDEU ve věci *Mikroregion Porta Bohemica*, bod 20, a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, č. j. 2 Afs 4/2024-58). Lhůtu by přerušilo pouze trestní stíhání, které však v projednávané věci zahájeno nebylo.

[36] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační námitky jako nedůvodné a kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Ve věci měla úspěch žalobkyně, protože jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení za čtyři úkony právní služby, které zástupce žalobkyně učinil v řízení o kasační stížnosti. Těmi jsou sepsání vyjádření ke kasační stížnosti, vyjádření k replice a vyjádření k předběžné otázce [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Za tento úkon náleží odměna ve výši 3 x 3 100 Kč a paušální částka 3 x 300 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 10 200 Kč bez DPH. A dále vyjádření k rozhodnutí SDEU [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Za tento úkon zástupci žalobkyně náleží odměna ve výši 10 300 Kč [§ 7 bod 6 ve spojení s § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu, přičemž výše peněžitého plnění, o něž v řízení jde, překračuje maximální částku 500 000 Kč], a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v příslušném znění), tj. celkem 10 750 Kč bez DPH. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, je tato odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o částku odpovídající DPH v sazbě 21 %. Celkem je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 25 350 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2026

David Hipšr
předseda senátu